

## HỒI 5 (A)

### HẠO TÍ TỰ NGỌC MAI HOA TRANG

**N**ghĩa chàng như non Thái,

Tình thiệp tựa biển Đông.

Dẫu trăm đường ngăn trở,

Đã quyết cũng nên công.

Từ sông Tiền Đường đến tháp Lục Hòa chuyển qua một khúc quanh lớn, sau đó mới chầy thẳng về hướng đông. Chỗ đó với phủ thành cũng chẳng gần nên dù đi nhanh, lúc Trương Thúy Sơn đến Lục Hòa tháp trời cũng đã tối. Chàng thấy bên phía đông ngọn tháp có ba cây liễu lớn, bên dưới quả nhiên đậu một chiếc thuyền. Thuyền trên sông Tiền Đường đều có buồm, so với thuyền nhỏ để đi chơi ở Tây Hồ thì lớn hơn nhiều, nhưng đầu thuyền cũng treo hai cái đèn lồng bích sa không khác gì hôm qua. Trương Thúy Sơn thấy tim đập thình thịch, cố định thân, đi đến dưới cây liễu, thấy cô gái đó ngồi một mình dưới hai cái đèn lồng. Nàng mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, nay đã đổi sang quần áo phụ nữ.

Trương Thúy Sơn vốn chỉ muốn hỏi nàng về chuyện tối hôm qua, lúc này thấy nàng đã đổi qua trang phục đàn bà, còn đang ngại ngùng, thì thiếu nữ ngừng đầu lên nhìn trời ngậm răng:

Ngồi ôm gối đầu thuyền đợi khách,

Biết bao giờ người mới đến cho,

Sóng kia có ý muốn đùa,

Lay em mau tỉnh cơn kia mơ màng.[1]

Trương Thúy Sơn cao giọng nói:

- Tại hạ là Trương Thúy Sơn có chuyện muốn thỉnh giáo nhưng chưa dám mạo muội.

Thiếu nữ đáp:

- Tối qua mây đen đầy trời, không thấy ánh trăng. Đêm nay mây tan, trời trong, cảnh đẹp hơn nhiều.

Tiếng nàng trong trẻo dịu dàng nhưng khi nói thì ngừng lên nhìn trời, không nhìn chàng lấy một lần. Trương Thúy Sơn nói:

- Không dám, xin hỏi tôn tính của cô nương.

Thiếu nữ đó đột nhiên quay đầu qua, đôi mắt sáng trong vắt nhìn thẳng vào mặt chàng nhưng không trả lời. Trương Thúy Sơn thấy nàng mặt mày đẹp để

nhưng ánh mắt như có điều dồn bức, cảm thấy hơi xấu hổ, không dám hỏi thêm, xoay mình nhảy lên bờ sông, chạy ngược về phía mặt đường.

Chạy được mười trượng, chàng ngừng lại, nghĩ thầm: ?Trương Thúy Sơn ơi hồi Trương Thúy Sơn, người bảy thước ngang tàng, nam nhi hán đại trượng phu, tung hoành giang hồ, có điều gì sợ hãi đâu, sao hôm nay lại ngại một cô gái trẻ tuổi là sao??. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc thuyền của cô gái nọ thuận theo dòng nước sông Tiền Đường chảy xuôi, hai ngọn đèn lồng chiếu lên mặt sông. Trương Thúy Sơn nhất thời lòng dạ phân vân, nên cứ theo con đường dọc theo sông mà tản bộ.

Người ở trên bờ, thuyền trôi dưới nước, một người một thuyền, song song mà đi. Cô gái vẫn ngồi ôm gối trên đầu thuyền, chăm chú ngắm vành trăng non ở chân trời.

Trương Thúy Sơn đi được một lúc, không hẹn mà cũng theo nàng nhìn vầng trăng treo, bỗng thấy từ phía đông bắc một đám mây đen nổi lên. Quả thực trời không sao lường trước được, đám mây đen đó kéo lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã che kín mặt trăng, rồi một trận gió thổi tới, mưa lác đác rơi. Bờ sông là một cánh đồng trống, không có nơi nào để trú mưa cả. Trương Thúy Sơn đầu không nghĩ đến chuyện đụt mưa, nhưng tuy không nặng hạt, nếu để lâu, thân thể ắt cũng ướt hết.

Thiếu nữ vẫn ngồi ở đầu thuyền nên mưa xuống tạt cả vào người. Trương Thúy Sơn giật mình tỉnh lại, kêu lên:

- Cô nương, cô vào trong khoang thuyền tránh mưa đi thôi.

Cô gái?A? lên một tiếng, đứng dậy, cũng sững người, nói:

- Thế ông cũng không sợ mưa ướt hay sao?

Nói rồi đi vào trong khoang thuyền, khi trở ra, tay cầm một cái dù, vung tay ném lên bờ.

Trương Thúy Sơn giơ tay tiếp lấy, thấy đó là một chiếc ô nhỏ phát bằng giấy dầu, giương lên, thấy trên tàn vẽ cảnh viễn sơn cận thủy, vài cây liễu rủ, một bức thủy mặc giản dị nhưng phong nhã. Bên cạnh bức họa có đề bảy chữ: ?Tà phong tế vũ bất tu qui?[2].

Những chiếc dù làm ở Hàng Châu đều có vẽ vờn viết chữ, trước nay đều thế cả, không lấy gì làm lạ. Tranh vẽ và chữ viết của thợ làm dù, cũng không khác gì đồ sứ ở đất Giang Tây, ít nhiều thể nào cũng có vẽ hàng buôn bán. Thế nhưng thư họa trên chiếc dù nhỏ này lại thật tinh vi tuy bảy chữ viết kia nét ẻo lả hơi thiếu kinh lực, hẳn là do con nhà khuê tú viết nên, nhưng vẫn toát ra vẻ thanh lệ thoát tục.

Trương Thúy Sơn nghiêng đầu ngắm những nét bút trên chiếc dù nhưng chân vẫn không ngừng, nào ngờ trước mặt có một cái rãnh nhỏ, chân trái vẫn bước tới đập vào chỗ không. Nếu như người thường, bước hụt đó không thể nào

không ngã bổ chửng. Thế nhưng chàng biến chiêu thật nhanh, chân phải lập tức đá về phía trước, thân mình dĩ nhiên vọt lên, nhẹ nhàng xảo diệu rơi qua bờ rãnh bên kia. Trên thuyền thiếu nữ kêu lên:

- Giỏi lắm.

Trương Thúy Sơn quay đầu nhìn ra, thấy nàng đầu đội một chiếc nón lá, đứng ở đầu thuyền, gió mưa thổi tới phiêu phiêu, chẳng khác gì nàng tiên đang cười trên đầu sóng.

Thiếu nữ nói:

- Nét vẽ, chữ viết trên chiếc dù, liệu có lọt được vào mắt Trương tướng công chăng?

Trương Thúy Sơn đối với nét vẽ không quan tâm lắm, chỉ lưu tâm đến thư pháp, nói:

- Nét bút theo lối viết của Vệ phu nhân[3] trên Danh Cơ Thiếp, bút tuy dứt nhưng ý vẫn liền, bút tuy ngắn nhưng ý vẫn dài, quả là phô diễn được cái khéo léo của trâm hoa, tả vận.[4]

Thiếu nữ thấy chàng nhận ra tự thể của mình, trong lòng vui lắm, nói:

- Trong bảy chữ có chữ?bất? viết kém nhất.

Trương Thúy Sơn nhìn kỹ, nói:

- Chữ bất đó viết rất tự nhiên, dẫu rằng không kín đáo khác hẳn sáu chữ kia, dư vận bất tận, khiến càng nhìn càng không biết chán.

Cô gái nói:

- Vậy ư. Tôi cảm thấy chữ này hơi khác, nhưng không nhìn ra có điểm gì không phải, nay tướng công nói ra, mới hiểu được.

Chiếc thuyền cô gái đang đi thuận dòng trôi xuôi, Trương Thúy Sơn cũng ở trên bờ đi theo, hai người nói chuyện thư pháp, một hỏi một đáp, không để ý mà đã đi cả dặm. Lúc đó trời đã tối, mặt hai người nhìn nhau không còn rõ nữa. Thiếu nữ bỗng nói:

- Quả là?Cùng chàng nói chuyện một đêm,? Còn hơn sách vở mười năm dùi mài?[5]. Đa tạ Trương tướng công chỉ điểm, giờ xin từ biệt.

Nàng giơ tay lên, người lái thuyền ở phía sau lập tức giương buồm, từ từ kéo lên cao. Buồm gặp gió, chiếc thuyền đi nhanh hơn, Trương Thúy Sơn thấy chiếc thuyền xa dần, trong lòng cảm thấy bồi hồi. Bỗng chàng nghe tiếng nàng vọng lại từ xa:

- Tôi họ Ân? mai này có dịp, sẽ lại thỉnh giáo tướng công thêm?

Trương Thúy Sơn nghe thấy nàng nói ba chữ:?Tôi họ Ân?, giật mình kinh hãi:?Đô Đại Cẩm từng nói là, người nhờ y hộ tống Du tam ca, là một thư sinh tướng mạo đẹp đẽ, tự xưng họ Ân, hay chính là cô gái này mặc giả trai??.

Nghĩ như thế, chàng không còn hiềm gì nam nữ, đề khí đuổi theo. Tuy chiếc thuyền buồm kia chạy nhanh, nhưng Trương Thúy Sơn thì triển khinh công, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp, lớn tiếng gọi:

- Ân cô nương, cô có biết Du tam ca Du Đại Nham của tôi không?

Thiếu nữ đó quay đầu lại, nhưng không trả lời. Trương Thúy Sơn tựa như có nghe một tiếng thờ dài, nhưng vì người ở trên bờ, người tại dưới thuyền, nên nghe không rõ, không biết có phải cô gái thờ dài hay không.

Trương Thúy Sơn lại nói tiếp:

- Trong lòng tôi có biết bao nhiêu điều không hiểu, xin cô cho biết.

Cô gái đáp:

- Việc gì phải nhất định hỏi cho ra?

Trương Thúy Sơn nói:

- -?????????? Ủy thác Long Môn tiêu cục hộ tống Du tam ca của tôi đến đất Ngạc, có phải là Ân cô nương chăng? Cái ân đức đó, phải có khi báo đáp.

Thiếu nữ nói:

- Ân ân oán oán, thật là khó nói.

Trương Thúy Sơn nói tiếp:

- Du tam ca của tôi đến chân núi Võ Đương, lại bị người ta hạ độc thủ, Ân cô nương có biết không?

Cô gái lại nói:

- Tôi thật quả không vui, rất tiếc về chuyện đó.

Hai người một hỏi, một đáp, gió mỗi lúc một mạnh, chiếc thuyền buồm đi mỗi lúc một nhanh. Trương Thúy Sơn nội lực thâm hậu, trước sau vẫn đi ngang với chiếc thuyền, không chậm hơn chút nào. Thiếu nữ đó nội lực không bị được với Trương Thúy Sơn nhưng mỗi câu mỗi chữ đều nghe được rõ ràng.

Sông Tiên Đường càng về hạ lưu, mặt sông càng rộng, gió nhẹ mưa phùn đã dần dần biến thành cuồng phong bạo vũ. Trương Thúy Sơn hỏi:

- Tối hôm qua mấy mươi người của Long Môn tiêu cục bị giết chết, do ai hạ thủ, cô nương có biết không?

Cô gái nói:

- Tôi đã nói với Đô Đại Cẩm, phải hộ tống Du tam hiệp đến núi Võ Đương cho chu đáo, nếu như đường đi có nửa phần sai sót?

Trương Thúy Sơn tiếp:

- Cô sẽ giết hết tất cả tiêu cục, dù con gà con chó cũng không còn.

Cô gái nói:

- Đúng thế. Y bảo hộ Du tam hiệp không đến nơi đến chốn, đó là y tự rước họa vào thân, còn trách gì ai được nữa?

Trương Thúy Sơn thấy lạnh trong lòng, nói:

- Trong tiêu cuộc có bao nhiêu nhân mạng, đều do? do?

Cô gái nói:

- Đều do tôi giết cả.

Trương Thúy Sơn tai bỗng ù đi, chàng không sao ngờ được người con gái kiêu mị như hoa kia lại là hung thủ giết người không chớp mắt, một lúc sau, mới nói:

- Còn? còn hai hòa thượng của chùa Thiếu Lâm thì sao?

Thiếu nữ đáp:

- Cũng chính tôi giết. Tôi vốn không muốn cùng phái Thiếu Lâm kết oán cừu, nhưng bởi vì họ dùng ám khí tẩm độc đả thương tôi trước, thành thử không tha được.

Trương Thúy Sơn nói:

- Thế sao.. thế sao bọn họ lại đổ cho tôi?

Người con gái cười khúc khích mấy tiếng, nói:

- Cái đó là do tôi sắp đặt đấy.

Trương Thúy Sơn lửa giận bốc lên, lớn tiếng nói:

- Cô sắp đặt để cho họ tưởng là tôi ư?

Thiếu nữ yêu kiều mỉm cười:

- Chính thế.

Trương Thúy Sơn giận dữ:

- Tôi với cô nương không thù không oán, sao lại làm thế?

Cô gái giơ tay áo phẩy một cái, cúi đầu đi vào trong khoang thuyền. Đến nước này, Trương Thúy Sơn không thể nào không hỏi cho ra nhẽ, nhưng thấy chiếc thuyền buồm cách xa bờ đến mấy trượng, không cách gì có thể nhảy lên được. Trong cơn cuồng nộ, chàng giơ chưởng đánh mạnh vào một cây phong ở bên bờ sông, lách cách mấy tiếng, đã gãy xuống hai cành lớn.

Chàng vận sức ném một cành ra giòng nước, tay trái cầm cành cây kia, chân phải điểm một cái, nhảy ra giữa sông. Chân trái vừa chạm vào cành cây liền mượn sức, nhảy về phía trước. Trong khi còn đang ở trên không, chàng ném cành cây còn lại ra, vừa rơi xuống, chân phải lại điểm vào cành cây một cái, mượn sức lần nữa, nhảy vọt lên đầu thuyền, lớn tiếng nói:

- Cô? cô sắp đặt cách nào?

Trong khoang thuyền lúc này tối mò, không một tiếng động. Trương Thúy Sơn toan tiến vào, nhưng trong cơn thịnh nộ vẫn còn tự chế, nghĩ thầm:

- Nếu ta tiến vào trong khoang thuyền của phụ nữ, e rằng vô lễ.

Chàng còn đang phân vân, bỗng thấy ánh lửa lóe lên, bên trong đã thắp một ngọn nến. Thiếu nữ nói:

- Xin mời vào trong này.

Trương Thúy Sơn sửa lại mũ áo, gấp dù lại, tiến vào khoang thuyền, bỗng nhiên sững người. Trong thuyền ngồi một thiếu niên thư sinh, khăn vuông, áo xanh, tay cầm quạt phe phẩy, thần thái cực kỳ tiêu sái. Trong khoảnh khắc cô gái đã cải nam trang, nếu nhìn thoáng qua, hình thù mặt mũi trông chẳng khác gì Trương Thúy Sơn.

Chàng hỏi cô sắp đặt cách nào khiến cho các nhà sư chùa Thiếu Lâm tưởng lầm là mình, thiếu nữ chỉ cải trang, không cần trả lời, khiến chàng hiểu ngay, trong khi trời tối, ai cũng tưởng hai người là một, thảo nào Tuệ Phong và Đô Đại Cầm nhất định đồ riết cho chàng đã hạ độc thủ.

Thiếu nữ giơ cây quạt xếp chỉ chỗ đối diện, nói:

- Trương ngũ hiệp, xin mời ngồi.

Nàng cầm chiếc ấm trà nhỏ nhắn lên rót một ly, đưa đến trước mặt, nói:

- Hàn dạ khách lai trà đương tửu[6]. Trong thuyền không có rượu, không khỏi làm giảm cái thanh hứng của Trương ngũ hiệp.

Cách nàng rót và mời trà rất mực nho nhã khiến cho lửa giận của Trương Thúy Sơn không sao phát ra được, chỉ đành khom mình nói:

- Đa tạ.

Thiếu nữ thấy chàng quần áo ướt đẫm, nói:

- Trong thuyền có quần áo, trời mùa xuân lạnh cóng, Trương ngũ hiệp ra sau thuyền thay đi.

Trương Thúy Sơn lắc đầu:

- Không cần

Nói rồi ám vận nội công, một luồng hơi ấm từ đan điền xông lên, toàn thân nóng bừng, nước trên y phục dần dần bốc hơi đi hết. Cô gái nói:

- Nội công phái Võ Đang đứng đầu võ lâm, tiểu muội mời Trương ngũ hiệp thay áo, quả thực không biết trời cao đất dày là gì.

Trương Thúy Sơn nói:

- Cô nương ở môn phái nào, có thể cho biết được chăng?

Nghe Trương Thúy Sơn hỏi câu đó, thiếu nữ nhìn qua song cửa, trong đầu mi gợn lên một nét buồn. Trương Thúy Sơn thấy thần sắc nàng có điều u uất, không tiện gặng hỏi, một lúc sau nhin không nổi, mới nói:

- Du tam ca của tôi bị kẻ nào làm hại, mong cô nương cho biết.

Cô gái đáp:

- Chẳng cứ gì Đô Đại Cẩm nhìn lầm, mà chính tôi cũng sai nốt. Tôi vẫn nghĩ Võ Đương thất hiệp phong tư anh sáng, có lý nào lại là những người thô lỗ táo tợn như thế.

Trương Thúy Sơn thấy nàng không trả lời câu hỏi của mình, nhưng lại nói? phong tư anh sáng?, hiển nhiên ngay tận mặt tán dương phong thái mình, trong lòng rộn ràng, hai má nóng bừng, nhưng không hiểu nàng nói thế là có ý gì.

Thiếu nữ thở dài một tiếng, đột nhiên vén tay áo bên trái lên, lộ ra cánh tay trắng muốt như ngọc. Trương Thúy Sơn vội vàng cúi xuống, không dám nhìn. Thiếu nữ lại nói:

- Ngũ hiệp có nhận ra ám khí này không?

Trương Thúy Sơn thấy cô ta nói đến?ám khí?, mới dám ngừng lên, thấy trên cánh tay bên trái của cô gái có cắm ba mũi cương tiêu nhỏ màu đen, làn da nàng trắng như tuyết, chỗ trúng tiêu lại đen như mực. Ba mũi tiêu đó ở cán đều khắc hình hoa mai, thân tiêu bắt quá chỉ dài độ một tấc rưỡi, nhưng đã ngập vào thịt đến một tấc rồi. Trương Thúy Sơn giật mình kinh hãi, đứng ngay dậy, kêu lên:

- Đây là mai hoa tiêu của phái Thiếu Lâm, sao? sao lại màu đen thế này?

Thiếu nữ nói:

- Đúng thế. Chính là mai hoa tiêu của phái Thiếu Lâm, trên mũi tiêu có tẩm chất độc.

Cánh tay của nàng trắng muốt trên có cắm ba ngọn tiểu tiêu, dưới ánh nền lung linh chiếu vào trông đẹp bội phần. Cảnh tượng đó vừa làm rung động lòng người, vừa có vẻ thần bí ghê sợ, chẳng khác gì một trương Tuyên chỉ[7] ai nhỏ trên đó ba giọt mực.

Trương Thúy Sơn nói:

- Phái Thiếu Lâm là danh môn chính phái, trên ám khí không đời nào lại tẩm chất độc, thế nhưng những đóa mai hoa tiêu này, trừ đệ tử phái Thiếu Lâm ra, chưa nghe có môn phái nào, nhân vật nào biết dùng cả. Cô nương trúng tiêu đã bao lâu rồi? Mau tìm cách giải độc gấp.

Cô gái thấy chàng thần sắc tỏ ra hết sức quan thiết, nói:

- Trúng tiêu cũng đã hơn hai mươi ngày, nhưng độc tính bị tôi dùng thuốc chặn lại, nhất thời chưa lan ra ngoài, nhưng có điều là ba ngọn tiêu này không thể nhổ ra được, vì sợ một khi rút ra, độc tính sẽ theo máu mà lan ra khắp nơi.

Trương Thúy Sơn nói:

- Trúng tiêu đã hai mươi ngày mà chưa lấy ra, e rằng? e rằng sau này trị lành rồi, trên da sẽ có? sẽ có sẹo lớn.

Kỳ thực chàng định nói rằng: e rằng độc tính ở trong cơ thể quá lâu, cánh tay này phải phế bỏ?.

Cô gái nước mắt doanh tròn, buồn bã nói:

- Tôi cũng đã hết sức để? hôm qua, lúc ban chiều tìm kiếm thuốc giải trong người những nhà sư chùa Thiếu Lâm? ôi, cánh tay này chắc hỏng mất.

Nói rồi nàng từ từ bỏ tay áo xuống. Trương Thúy Sơn trong ngực bỗng thấy nóng ran, nói:

- Ân cô nương, cô có tin tưởng ở tôi không? Tại hạ nội lực tuy thô thiển, nhưng tin rằng có thể giúp cô nương trục được chất độc trong cánh tay ra.

Thiếu nữ nhoẻn một nụ cười, lộ ra chút nùm đồng tiền trên má, dường như trong lòng vui sướng lắm, nhưng rồi lại nói ngay:

- Trương ngũ hiệp, trong bụng ông có rất nhiều điều chưa rõ, để tôi nói cho mình bạch trước, miễn cho sau khi giúp tôi rồi lại đâm hối hận.

Trương Thúy Sơn khẳng khái nói:

- Trị bệnh cứu người, là chuyện phải làm của chúng tôi, sao lại còn hối hận?

Cô gái nói:

- Dẫu sao cũng đã giữ được hai mươi ngày rồi, trong chốc lát không có gì đáng ngại. Để tôi nói ông nghe, sau khi tôi gửi Du tam hiệp cho Long Môn tiêu cục, chính mình cũng đi theo phía sau tiêu đội, trên đường quả nhiên có mấy kẻ định hạ thủ Du tam hiệp, nhưng đều bị tôi bí mật đánh bại cả, nực cười cho Đô Đại Cẩm cứ như trong giấc mơ.

Trương Thúy Sơn chấp tay nói:

- Đại ân đại đức của cô nương, tử đệ phái Võ Đương chúng tôi cảm kích vô cùng.

Cô gái lạnh lùng đáp:

- Ông không phải tạ ơn tôi, chỉ sợ sau ông lại hận tôi không kịp thôi.

Trương Thúy Sơn ngẩn người, không hiểu tại sao. Thiếu nữ nói tiếp:

- Trên đường đi tôi thay đổi nhiều loại trang phục, có lúc mặc như nông phu, có lúc lại như nhà buôn, đi xa xa ở sau tiêu đội, đâu ngờ đến chân núi Võ Đương lại sinh chuyện rắc rối.



Trương Thúy Sơn nghiêng răng nói:

- Sáu tên ác tặc đó, cô nương có chính mắt nhìn thấy không? Chỉ giận Đô Đại Cẩm mù mù mờ mờ, không nói được lai lịch của sáu tên giặc đó.

Cô gái thở dài một tiếng, nói:

- Không những tôi trông thấy họ, lại còn giao đấu với họ nữa kìa. Nhưng tôi cũng mù mù mờ mờ, không nói được lai lịch bọn họ.

Nàng cầm chén trà lên, nhấp một ngụm, nói:

- Hôm đó tôi thấy sáu tên đó từ trên núi Võ Đương xuống đón, Đô Đại Cẩm cùng với họ chào hỏi, gọi là? Võ Đương lục hiệp?, sáu người đó cũng mặc nhiên không phủ nhận. Tôi đứng xa xa nhìn, thấy bọn họ tiếp lấy cỗ xe lớn chở Du tam hiệp, nghĩ rằng mọi việc thế là xong, nên dừng ngựa bên đường, nhường cho Đô Đại Cẩm và cả đoàn đi qua. Thế nhưng ngay lúc đó, trong bụng nảy ra một nghi vấn lớn: Võ Đương thất hiệp là huynh đệ đồng môn, tình như cốt nhục, Du tam hiệp bị thương nặng, cả bọn đáng lẽ phải ào cả lên, xem xét thương thế của y mới phải. Thế nhưng chỉ có một người đến cỗ xe nhìn vào, còn lại những người kia không lý gì tới, trái lại còn có vẻ vui mừng, kêu la om sòm, giục xe chạy đi, việc đó không hợp với nhân tình?.

Trương Thúy Sơn gật đầu:

- Cô nương tinh tế lắm, nghi vậy thật là đúng.

Thiếu nữ nói tiếp:

- Tôi càng nghĩ càng thấy không phải, vội vàng giục ngựa đuổi theo, quát hỏi tính danh bọn họ. Sáu tên đó nhãn lực cũng không kém, vừa gặp mặt biết ngay tôi là đàn bà. Tôi trách họ sao dám mạo danh Võ Đương lục hiệp, cướp lấy Du tam hiệp ắt có dạ bất lương. Hai bên lời qua tiếng lại, tôi bèn xông lên động thủ. Trong sáu người đó có một tên gầy gò, tuổi chừng ba mươi ra đầu với tôi, một tên đạo sĩ đứng bên trông chừng, còn bốn tên kia đánh chiếc xe đi. Tên gầy gò đó bản lĩnh khá lắm, đánh ba mươi hiệp mà tôi không thắng nổi y, đột nhiên gã đạo nhân tay trái vung ra, tôi thấy bả vai tê chồn, vô thanh vô tức trúng ba mũi mai hoa tiêu, tay tôi lập tức ngứa ngáy. Tên gầy gò ăn nói vô lễ, toan bắt sống tôi, tôi ném lại cho hắn ba mũi ngân châm, thế mới thoát được.

Nói đến đây, má nàng hơi đỏ lên, ắt là tên gầy gò kia thấy nàng là một thiếu nữ mỹ mạo cô thân, nên giờ giọng hỗn hào.

Trương Thúy Sơn trầm ngâm, nói:

- Mai hoa tiêu này dùng tay trái ném ư? Sao môn hạ Thiếu Lâm lại có đạo nhân, có lẽ họ cải trang đó.

Cô gái mỉm cười:

- Đạo sĩ giả làm hòa thượng thì phải cạo đầu, hòa thượng giả làm đạo sĩ thì dễ hơn nhiều, chỉ cần đội mũ là xong.

Trương Thúy Sơn gật đầu. Cô gái nói tiếp:

- Tôi trong lòng thấy có điều không xong, nhưng địch không lại gã gây gò đó, gã đạo nhân xem chừng còn lợi hại hơn nhiều, huống chi bọn họ tất cả đến sáu người? Thật không còn cách nào khác.

Trương Thúy Sơn mở mồm định nói, nhưng cố nhịn được. Cô gái nói:

- Tôi biết ngũ hiệp định hỏi: Sao tôi không lên núi Võ Đương nói rõ ràng đầu đuôi mọi việc?? phải không nào? Tôi đâu có lên núi Võ Đương được, nếu như tự tôi có thể lộ diện, hà tất phải nhờ Đô Đại Cẩm đưa món tiêu hàng đó đi. Tôi bàng hoàng vô kể, đang đi đường thì gặp ông nói chuyện với bọn Đô Đại Cẩm. Sau đó thấy ông chạy đi kiếm Du tam hiệp, tôi nghĩ rằng Võ Đương thất hiệp đã đứng ra lo vụ này rồi, không cần phải tôi xen vào nữa. Với cái tài nghệ nhỏ nhặt của tôi, có giúp cũng không giúp được bao nhiêu. Lúc đó tôi lo gấp chuyện giải dược, nên lập tức theo hướng đông trở về, không biết Du tam hiệp về sau ra sao nữa?

Trương Thúy Sơn mới kể lại cho cô gái nghe việc Du Đại Nham bị người ta hạ độc thủ như thế nào. Thiếu nữ thở dài một tiếng, làn mi hơi rung động, nói:

- - Cũng mong sao Du tam hiệp người lành được trời giúp, về sau có thể chữa khỏi, nếu không... nếu không...

Trương Thúy Sơn thấy nàng giọng thành khẩn, trong lòng cảm kích, nói:

- Đa tạ lòng tốt của cô nương.

Nói đến đây chàng rung rung nước mắt. Thiếu nữ lắc đầu, nói:

- Tôi về đến Giang Nam, nhờ người ta xem cái mai hoa tiêu, có người nhận ra là độc môn ám khí của phái Thiếu Lâm, nói là trừ phi có được giải dược của chính người phát xạ ám khí ra, nếu không độc tính khó mà trừ được. Phủ Lâm An này ngoài Long Môn tiêu cục ra đâu có ai khác thuộc phái Thiếu Lâm? Vì thế đang đêm tôi lén vào tiêu cục, muốn bức bách họ phải đưa giải dược, nào ngờ họ đã không cho, còn mai phục nhân mã, tôi vừa vào đến cửa đã lập tức ra tay hạ độc thủ.

Trương Thúy Sơn hừ một tiếng, trầm ngâm đáp:

- Cô nói cô cố ý an bài, để cho họ tưởng là tôi?

Cô gái vẻ mặt bẽn lẽn, cúi đầu, nói nhỏ:

- Tôi thấy ngũ hiệp ra phố mua một bộ áo khăn, thấy mặc như thế thật là? thật là dễ nhìn, nên tôi cũng mua một bộ.

Trương Thúy Sơn nói:

- Thì ra thế. Có điều cô vừa ra tay đã giết mấy chục mạng người, không khỏi quá ư tàn ác, người trong tiêu cục có oán thù gì với cô đâu.

Cô gái sầm mặt xuống, cười khẩy đáp:

- Ngũ hiệp định dạy dỗ tôi đấy à? Năm nay tôi đã mười chín tuổi rồi, chưa từng nghe ai dạy dỗ cả. Trương ngũ hiệp đại nhân đại nghĩa, vậy mời ông đi về. Thuyền này toàn là người tàn ác, đâu dám mong kết giao với ông.

Trương Thúy Sơn bị cô ta dồn cho một trận, khiến cho mặt đỏ bừng, đứng bật dậy toan ra khỏi thuyền, nhưng lại chợt nhớ ra đã hứa giúp cô ta trị thương, nên nói:

- Mời cô nương vén tay áo lên.

Đôi mày ngài của cô gái hơi nhướng lên, nói:

- Ngũ hiệp thích mắng người khác, tôi không cần ông trị cho tôi nữa.

Trương Thúy Sơn nói:

- Vết thương của cô trên cánh tay dai dẳng đã lâu, để thêm nữa chỉ sợ? chỉ sợ chất độc phát ra càng thêm khó chữa.

Cô gái hậm hực đáp:

- -????????? - - Có chết cũng không sao, c? đó cũng là do ngũ hiệp hại tôi.

Trương Thúy Sơn lấy làm lạ, nói:

- Hừ, đó là tên ác tặc của phái Thiếu Lâm bắn ám khí vào cô, chứ tại hạ đâu có liên quan gì?

Thiếu nữ đáp:

- Nếu như tôi không bôn ba nghìn dặm hộ tống Du tam sư ca của ngũ hiệp lên núi Võ Đương thì liệu tôi có gặp sáu tên ác tặc đó không? Sáu tên đó cướp Du tam sư ca của ông, nếu tôi cứ sống tay đứng ngoài nhìn, tay tôi có trúng tiêu không? Nếu như ngũ hiệp tới nhanh một bước, giúp tôi một tay, liệu tôi có trúng tiêu không?

Trừ hai câu cuối có vẻ cường từ đoạt lý, những câu khác nghe cũng hợp tình. Trương Thúy Sơn chấp tay đáp:

- Đúng thế, tại hạ giúp cô nương trị thương, chỉ mới báo lại một chút ân đức của cô thôi.

Cô gái nghiêng đầu nói:

- Thế ngũ hiệp đã nhận mình sai chưa?

Trương Thúy Sơn hỏi lại:

- Tại hạ nhận sai cái gì?

Thiếu nữ đáp:

- Ngũ hiệp nói tôi độc ác, câu nói đó sai đó. Bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm, Đô Đại Cầm và người trong Long Môn tiêu cục đều đáng giết cả.

Trương Thúy Sơn lắc đầu:

- Tuy cô nương trúng độc ở cánh tay, nhưng cũng vẫn còn có thể cứu chữa. Tam sư ca của tôi thân thụ trọng thương, nhưng cũng chưa chết, mà dù không trị được chẳng nữa, mình cũng chỉ đi kiếm kẻ gây ra tội ác, chứ giết mấy chục mạng người, điều đó không hợp lý chút nào.

Cô gái nhướn đôi lông mày đẹp lên, hỏi:

- Thế ra ngũ hiệp nói tôi giết lầm người ư? Thế người phát xạ mai hoa tiêu đã thương tôi không phải người của phái Thiếu Lâm ư? Long Môn tiêu cục không phải thuộc phái Thiếu Lâm ư?

Trương Thúy Sơn nói:

- Môn đồ của phái Thiếu Lâm ở khắp mọi nơi, có hàng nghìn hàng vạn, tay cô nương trúng ba mũi tiêu, không lẽ giết hết môn hạ đệ tử của chùa Thiếu Lâm sao?

Cô gái cãi không lại, bất thần giơ bàn tay phải, đập xuống cánh tay trái, đánh ngay vào nơi ba mũi tiêu. Cái vỗ đó khiến cho ba ngọn tiêu ngấp sâu vào thịt, thương thể càng nặng thêm.

Trương Thúy Sơn không ngờ tâm tính cô ta lại quái dị đến thế, một lời không hợp, lập tức dùng trọng thủ tàn hại thân thể chính mình. Cô ta đối với mình còn như thế, việc ra tay giết người khác cũng đâu lạ lũng gì. Chàng toan ngăn lại nhưng không kịp nữa, vội nói:

- Cô? cô sao tự làm khổ mình như thế?

Chỉ thấy tay áo cô ta máu bầm thắm ra, Trương Thúy Sơn biết rằng tiêu thương trở nên trầm trọng, nội lực cô ta không đủ sức ngăn trở máu độc chạy lên, nếu không cứu ngay, lập tức nguy đến tính mệnh. Chàng đưa tay trái ra nắm lấy tay trái cô, tay phải vén tay áo cô gái lên.

Bỗng nghe đằng sau có người quát:

- Cuồng đồ không được vô lễ.

Nghe vù một tiếng, người đó đã vung đao chém xuống lưng chàng. Trương Thúy Sơn biết rằng người lái thuyền ra tay nhưng sự tình khẩn cấp, không thể giải thích, nên đá ngược lại sau, đá y văng ra ngoài.

Cô gái lại nói:

- Tôi không cần ngũ hiệp cứu, tôi tự mình muốn chết, đâu có liên quan gì đến ông?

Nói rồi nghe chát một tiếng, đã thẳng tay tát Trương Thúy Sơn một cái. Cô ta ra tay thật nhanh, chàng không phòng bị, vội vàng bỏ tay cô ta ra. Cô gái mặt sầm xuống, nói:

- Ông đi lên bờ đi, tôi nói lần nữa là tôi không muốn thấy ông nữa.

Trương Thúy Sơn bị cô ta đánh một cái khiến cho chàng vừa thẹn, vừa tức, nói:

- Được rồi, tôi chưa bao giờ gặp một cô gái vô lễ như cô.

Nói rồi quay mình đi ra đầu thuyền. Thiếu nữ cười khẩy nói:

- Ông chưa thấy, thì hôm nay được thấy đó.

Trương Thúy Sơn cầm một miếng ván lên, định vút xuống sông, làm bàn đạp để lên bờ, nhưng chợt nghĩ lại:

- Nếu ta bỏ đi, thế nào tính mệnh cô ta cũng không còn.

Chàng cố dằn cơn giận, đi vào trong khoang, nói:

- Cô đánh tôi một cái, tôi không thèm chấp cái cách nói năng không đâu vào đâu của cô, mau vén tay áo lên, cô có muốn sống hay không nào?

Cô gái giận dữ đáp:

- Tôi muốn sống hay muốn chết, có liên quan gì đến ông đâu?

Trương Thúy Sơn nói:

- Cô bôn ba nghìn dặm đưa tam ca của tôi đi, on đó không thể không báo đáp.

Cô gái cười khẩy:

- Hay nhỉ, hóa ra ông chỉ muốn thay mặt tam ca của ông để trả nợ đầy thôi. Nếu tôi không hộ tống tam ca của ông, tôi bị thương có nặng hơn nữa, ông thấy chết cũng mặc kệ phải không?

Trương Thúy Sơn sựng người, nói:

- Chưa hẳn như vậy.

Bỗng thấy cô gái co ro, thân mình hơi run, hẳn là độc tính đang xông lên, chàng vội nói:

- Mau vén tay áo lên, bộ cô muốn đem tính mệnh của mình làm trò đùa sao.

Cô gái nghiêng răng:

- Ông không nhận sai, tôi không chịu cho ông cứu.

Gương mặt cô vốn dĩ trắng trẻo, lúc này vừa giận vừa sợ, lại càng thêm đáng thương. Trương Thúy Sơn thờ dãi, đáp:

- Được rồi, cứ coi như tôi nói sai, cô giết người không sai chút nào.

Cô gái nói:

- Thế chưa được, sai là sai, sao lại cái gì coi như hay không coi như. Tại sao ông thờ dãi rồi mới nhận sai, rõ ràng không phải thành tâm thành ý rồi.

Trương Thúy Sơn thấy việc cứu người là cấp bách, không phải lúc hơn thua đôi co với cô ta, lớn tiếng nói:

- Hoàng thiên ở trên, giang thần ở dưới, tôi là Trương Thúy Sơn hôm nay thành tâm thành ý, nhận là đã không phải với Ân? Ân?

Nói đến đây chàng ngừng lại, cô gái nói:

- Ân Tố Tố.

Trương Thúy Sơn nói tiếp:

- Ồ, nhận đã không phải với Ân Tố Tố cô nương.

Ân Tố Tố mừng lắm, nhoẻn một nụ cười, nhưng chân bỗng nhuyễn ra, ngồi phịch xuống ghế. Trương Thúy Sơn vội móc bình thuốc trong bọc, lấy ra một viên Thiên Tâm Giải Độc Đơn đưa cho cô uống. Chàng cuộn tay áo lên, thấy một nửa cánh tay cô ta đã tím bầm, hắc khí chạy lên thật nhanh. Trương Thúy Sơn đưa tay trái ra nắm cánh tay trên, hỏi:

- Cô thấy thế nào?

Ân Tố Tố nói:

- Ngực thấy khó thở lắm. Ai bảo ngũ hiệp không nhận sai sớm hơn? Nếu tôi có chết, đều do ông hại tôi đó.

Trong tình cảnh này, Trương Thúy Sơn chỉ còn có nước dịu giọng an ủi cô ta:

- Đừng gượng lại, cô cứ để yên, toàn thân lỏng ra, đừng vận khí một chút nào, cứ tưởng như đang ngủ vậy.

Ân Tố Tố lờm chàng:

- Thì cứ coi như tôi chết rồi đi.

Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: ?Đến nước này mà cô ả này còn ngang ngược điều ác như thế, sau này không biết ai làm chồng cô sẽ khổ cả đời?.

Nghĩ đến đó, chàng bỗng thấy trong lòng rung động, mặt nóng bừng, sợ rằng Ân Tố Tố biết được ý nghĩ của mình, nên liếc trộm cô ta một cái. Chỉ thấy nàng hai má đỏ bừng, đầy vẻ then thùng, không biết nàng đang nghĩ chuyện gì. Hai người ánh mắt gặp nhau, không hẹn mà cùng quay đầu sang hướng khác.

Ân Tố Tố bỗng hạ giọng nói nhỏ:

- Trương ngũ ca, em nói không biết khinh trọng, lại ra tay đánh anh, anh? đừng giận em nhé.

Trương Thúy Sơn thấy cô bất ngờ đổi giọng, từ Trương ngũ hiệp đổi sang thành Trương ngũ ca, tim bỗng đập thình thịch, vội vàng hít một hơi dài, thu nhiếp tâm thần, một luồng hơi ấm từ đan điền dâng lên, kinh đạo dẫn vào hai cánh tay, nắm chặt lấy hai bên trên dưới vết thương.

Một lát sau, trên đỉnh đầu Trương Thúy Sơn tỏa ra một làn hơi trắng, dù biết chàng đã sử dụng toàn lực, hơi mồ hôi bốc lên. Ân Tố Tố trong lòng cảm kích, biết là đây là lúc khẩn yếu quan đầu trong việc trị độc, sợ làm phân tâm, nên nhắm mắt không dám nói chuyện với chàng nữa. Bỗng nghe bụp một tiếng, một chiếc mai hoa tiêu đã từ cánh tay bắn ra, văng xa cả trượng, tiếp theo một vòi máu đen từ vết thương phun ra, dần dần biến thành màu đỏ. Sau đó chiếc tiêu thứ hai cũng bị nội lực của Trương Thúy Sơn đẩy ra ngoài.

Ngay lúc đó, bỗng nghe trên mặt sông có người cao giọng nói lớn:

- Ân cô nương có ở đó không? Chu Tước Đàn đàn chủ xin tham kiến.

Trương Thúy Sơn hơi lầy làm lạ, nhưng đang lúc vận lực gấp gáp, nên không để ý. Người đó lại gọi lần nữa, rồi nghe gã lái thuyền kêu lên:

- Ở đây có một tên ác nhân, muốn hại Ân cô nương, Thường đàn chủ mau đến cứu.

Người trên chiếc thuyền kia quát lên:

- Ác tặc không được vô lễ, ngươi chỉ cần đụng đến một chiếc lông măng của Ân cô nương, thì ngươi sẽ bị lăng trì hàng nghìn vạn nhất.

Người đó tiếng như chuông đồng, trên mặt sông kêu la vang dội, thật là uy mãnh.

Ân Tố Tố mở mắt ra, nhìn Trương Thúy Sơn mỉm cười, như muốn xin lỗi sự hiểu lầm này. Chiếc tiêu thứ ba bị nàng đánh xuống, đâm vào thịt rất sâu, Trương Thúy Sơn liên tiếp vận ba lần lực đạo, nhưng vẫn không bắn được ra ngoài. Bỗng nghe tiếng giầm chèo thật gấp, chiếc thuyền kia đã đến thật gần, Trương Thúy Sơn thấy thuyền chao đi một cái, có người đã nhảy qua, nhưng chàng còn đang bận dùng sức nên không lý tới.

Người kia vừa vào đến khoang thuyền, thấy Trương Thúy Sơn hai tay nắm chặt cánh tay Ân Tố Tố, đầu có ngờ chàng đang vận công liệu thương, trong cơn giận dữ, đánh ngay một chưởng vào hậu tâm Trương Thúy Sơn, đồng thời quát lên:

- Ác tặc còn chưa buông tay ra ư?

Trương Thúy Sơn không cách gì giơ tay ra đỡ, hít một hơi, giờ lưng chịu cho y đánh một chưởng. Chỉ nghe bùng một tiếng, luồng lực đạo đó thật mạnh, giáng một cách đích đáng ngay giữa lưng chàng. Trương Thúy Sơn đã thâm đắc tinh yếu của nội công phái Võ Đương, toàn thân không động, mượn lực chế ngự lực, dẫn luồng lực đạo trầm trọng đó vào gan bàn tay, chỉ nghe bốp một tiếng nhỏ, mũi mai hoa tiêu từ cánh tay Ân Tố Tố bắn vọt ra, cắm luôn vào ván, nhưng vẫn còn dư lực nên lay động không ngừng.

Người phát chưởng vừa đánh xong một cái, chưởng thứ hai lập tức theo ra, trông thấy tình cảnh đó, đệ nhị chưởng mới ra giữa chừng, vòi vàng ghì lại, kêu lên:

- Ân cô nương, cô? cô không bị thương đấy chứ?

Nhưng thấy từ trên cánh tay máu độc phun ra, người đó vốn là đại hành gia trên chôn giang hồ, biết rằng mình đánh làm người rồi, trong lòng cảm thấy không an, nghĩ thầm chưởng của mình có sức vỡ bia tan đá, xem ra nội tạng Trương Thúy Sơn đã bị chấn thương cả, e rằng sinh mệnh cũng khó toàn, vội vàng lấy thương dược từ trong bọc ra, đưa cho Trương Thúy Sơn uống.

Trương Thúy Sơn lắc đầu, thấy máu từ cánh tay Ân Tố Tố chảy ra đã thành màu đỏ tươi, nên bỏ tay ra, quay đầu lại, cười đáp:

- Chưởng của các hạ lực đạo không phải ít.

Người kia giật mình kinh hãi, nghĩ thầm chưởng của y đã đánh chết không biết bao nhiêu nhân vật thành danh, võ lâm hảo thủ, sao thanh niên này không tránh né chịu một chưởng, mà coi như không, nói:

- Người? người..

Rồi y nhìn mặt để biện sắc và đưa tay ra xem mạch. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: "Để đùa y cho biết?". Chàng ám vận nội kinh, phúc mô nâng lên, trong giây lát tâm tạng ngừng đập. Người kia đưa tay cảm cổ tay chàng, thấy mạch đã tuyệt, càng thêm sợ hãi.

Trương Thúy Sơn tiếp lấy tấm khăn tay Ân Tố Tố trao cho, giúp nàng buộc vết thương, nói:

- Độc chất đã theo máu mà chảy ra rồi, cô nương chỉ cần uống những loại thuốc giải độc thường cũng đủ không sao.

Ân Tố Tố nói:

- Đa tạ.

Nàng quay qua, mặt sầm xuống, nói:

- Thường đàn chủ không được vô lễ, đây là Trương ngũ hiệp của phái Võ Đương.

Người kia lùi lại một bước, cung thân thi lễ, nói:

- Thì ra là Trương ngũ hiệp trong Võ Đương thất hiệp, thảo nào nội công thâm hậu đến thế, tiêu nhân Thường Kim Bằng mạo phạm đã nhiều, xin đừng trách cứ.

Trương Thúy Sơn thấy người đó chừng năm chục tuổi, mặt mày gân guốc, cánh tay bắp thịt cuộn cuộn từng múi, chàng vội đứng lên đáp lễ. Thường Kim Bằng chào hỏi Trương Thúy Sơn xong, lập tức cung kính quay sang Ân Tố Tố thi lễ, nàng chỉ lặng lẽ gật đầu. Trương Thúy Sơn hơi lấy làm lạ, nghe Thường Kim Bằng nói:

- Bạch đàn chủ của Huyền Võ Đàn đã ước hẹn với các nhân vật của phái Hải Sa, bang Cự Kinh và môn phái Thần Quyền, sáng sớm mai tại đảo Vương Bàn



Sơn ở cửa sông Tiền Đường để dương đao lập uy. Cô nương nếu không được khỏe, để tiểu nhân hộ tống cô nương về phủ Lâm An. Việc trên đảo Vương Bàn Sơn, để một mình Bạch đàn chủ lo cũng đủ lắm rồi.

Ân Tố Tố hừ một tiếng, nói:

- Phái Hải Sa, bang Cự Kinh và môn phái Thần Quyền, thế? thế chương môn nhân của Thần Quyền là Quá Tam Quyền có đến không?

Thường Kim Bằng đáp:

- Nghe nói là y tự dẫn mười hai đệ tử giỏi đến Vương Bàn Sơn đảo phó hội.

Ân Tố Tố cười khẩy:

- Quá Tam Quyền tên tuổi tuy lớn, nhưng chịu không nổi một cái đánh của Bạch đàn chủ, ngoài ra còn có hảo thủ nào khác không?

Thường Kim Bằng ngập ngừng giây lát rồi đáp:

- Nghe nói phái Côn Lôn có hai kiếm khách trẻ tuổi cũng đến phó hội, nói muốn được xem Đò? Đò?

Nói đến đây y liếc trộm Trương Thúy Sơn một cái, rồi không nói tiếp nữa. Ân Tố Tố lạnh lùng nói:

- Bọn họ cũng muốn đến xem đao Đồ Long ư? Chỉ sợ họ thấy rồi lại nổi lòng?

Trương Thúy Sơn nghe thấy ba tiếng?đao Đồ Long?, bỗng giật mình, lại thấy Ân Tố Tố nói tiếp:

- Hừ, người của phái Côn Lôn thì không thể coi thường được. Vết thương nhỏ trên cánh tay tôi không có gì đáng ngại, đã như thế, bọn mình phải đến xem trò vui này, không chừng cũng giúp Bạch đàn chủ được một tay.

Nàng quay sang nói với Trương Thúy Sơn:

- Trương ngũ hiệp, thôi mình từ biệt nhau nơi đây, tôi đi thuyền của Thường đàn chủ, còn ngũ hiệp ngồi thuyền của tôi về phủ Lâm An. Phái Võ Đương không nên dính vào chuyện này.

Trương Thúy Sơn nói:

- Tam sư ca của tôi bị thương, hình như có liên quan đến đao Đồ Long. Việc đó như thế nào, Ân cô nương làm ơn cho tôi biết được không?

Ân Tố Tố nói:

- Những chuyện tế vi khúc chiết bên trong chuyện này, tôi cũng không biết rõ lắm, để sau này hỏi chính Tam sư ca của ông có lẽ hay hơn.

Trương Thúy Sơn thấy nàng không muốn trả lời, biết rằng có gắng hỏi thêm cũng vô ích, nghĩ thầm: "Kẻ làm hại Tam sư ca cốt chỉ muốn kiếm thanh đao Đồ Long. Thường đàn chủ nói rằng họ sẽ dương đao lập uy tại đảo Vương Bàn Sơn, dường như thanh đao này đang ở trong tay bọn họ. Những tên ác tặc đó nghe tiếng thế nào cũng đến?". Chàng bèn nói:

- Tên đạo sĩ phát xạ ba mũi mai hoa tiêu kia, cô liệu xem hắn có đến Vương Bàn Sơn đảo không?

Ân Tố Tố nhếch mép cười, không trả lời câu hỏi của chàng, nói:

- Ngũ hiệp cũng định đi xem trò vui này chẳng, thế thì cả bọn mình cùng đi vậy.

Nàng quay sang nói với Thường Kim Bằng:

- Thường đàn chủ, xin thuyền của ông đi trước dẫn đường.

Thường Kim Bằng đáp:

- Vâng.

Nói rồi khom lưng đi ra khỏi khoang thuyền, cung kính chẳng khác gì đầy tớ đối với chủ nhân.

Ân Tố Tố chỉ gật đầu. Trương Thúy Sơn kính trọng võ công của y không phải tầm thường nên đứng dậy tiến ra đến cửa khoang. Ân Tố Tố thấy trường bào của chàng sau lưng bị Thường Kim Bằng đánh rách một mảng lớn, đợi khi Trương Thúy Sơn quay lại mới nói:

- Ngũ hiệp cởi áo ra, để tôi vá lại cho.

Trương Thúy Sơn đáp:

- Chẳng sao đâu.

Ân Tố Tố nói:

- Ngũ hiệp hiềm tôi chân tay vụng về phải không?

Trương Thúy Sơn đáp:

- Đâu dám.

Nói rồi chàng lặng thinh, nghĩ đến cô ta chỉ một buổi tối giết chết mấy chục mạng người của Long Môn tiêu cục. Những kẻ đại ác đó, đáng ra chàng phải ra tay tru diệt mới phải, nào ngờ giờ này không những cùng nàng đi chung thuyền, lại còn giúp cô ta trừ tiêu khu độc. Vẫn biết rằng chàng làm thế chỉ để báo đền cái ơn hộ tống sư huynh, nhưng dẫu sao cũng là thiện ác bất minh, việc ở trên đảo Vương Bàn Sơn xong rồi, mình sẽ cùng nàng chia tay, sau này sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Ân Tố Tố thấy mặt chàng có vẻ không vui, đã đoán được tâm sự nên lạnh lùng nói:

- Chẳng cứ Đô Đại Cầm và Chúc, Sử hai tiêu đầu, toàn gia Long Môn tiêu cục và hai nhà sư chùa Thiếu Lâm, ngay đến hòa thượng Tuệ Phong, cũng do tôi giết đó.

Trương Thúy Sơn nói:

- Tôi cũng đã sớm nghi là cô rồi, chỉ không biết cô làm cách nào thôi.

Ân Tố Tố nói:

- Có gì lạ đâu. Tôi nằm phục ở dưới nước, bên bờ hồ nghe hai bên đối đáp. Gã Tuệ Phong bỗng đâu phát giác hai người tướng mạo không đồng, đang định nói ra, tôi vội vàng bắn ngân châm vào trong mồm y, ngũ hiệp đi kiếm tôi trên đường, bên gốc cây hay trong bụi cỏ thì đời nào tìm cho ra.

Trương Thúy Sơn nói:

- Thảo nào phái Thiếu Lâm cứ nhất định cho là tôi đã hạ độc thủ. Ân cô nương, cô quả thực thật thông minh, thật thủ đoạn.

Mấy câu nói đó của chàng chứa đầy tức tối, Ân Tố Tố làm như không biết, giả vờ đứng dậy, cười nói:

- Không dám, Trương ngũ hiệp quá khen.

Đến lúc này Trương Thúy Sơn giận không còn chịu nổi, sẵng giọng:

- Họ Trương này với cô không thù không oán, sao cô lại phải cố công hãm hại tôi như vậy?

Ân Tố Tố mỉm cười:

- Tôi đâu phải muốn hãm hại ngũ hiệp đâu. Chỉ vì Thiếu Lâm, Võ Đương được coi là hai đại tông phái của võ lâm, tôi muốn hai bên đánh nhau thử, để xem bên nào mạnh, bên nào yếu.

Trương Thúy Sơn hãi sợ, lửa giận trong lòng xem chừng tắt ngóm, nhưng lại càng thấy đáng gờm, nghĩ thầm: ?Hóa ra cô ta còn có một đại gian mưu, đâu phải chỉ hãm hại mình ta không thôi. Nếu phái Võ Đương ta và phái Thiếu Lâm hai bên đánh lẫn nhau, thế ắt lưỡng bại câu thương, thành một cơn họa kiếp trong võ lâm?.

Ân Tố Tố lấy chiếc quạt ra phe phẩy, làm như không có chuyện gì, nói:

- Trương ngũ hiệp, ngũ hiệp có thể cho tôi được mở mắt, thưởng thức thú họa trên chiếc quạt của ông không?

Trương Thúy Sơn chưa kịp trả lời, bỗng nghe một người nào đó trên chiếc thuyền của Thường Kim Bằng lớn tiếng nói:

- Có phải thuyền của bang Cự Kinh đấy không? Vị nào ở trên thuyền thế?

Bên cánh phải của mặt sông lại có người kêu lên:

- Đây là thiếu bang chủ của Cự Kinh bang đến đảo Vương Bàn Sơn phó hội.

Người trên thuyền của Thường Kim Bằng lại nói lớn:

- Tại đây có Ân cô nương và Thường đàn chủ Chu Tước Đàn của Thiên Ứng giáo, lại có quý khách thuộc danh môn, quý thuyền lùi lại sau đi.

Người ở bên thuyền phía bên hữu liền đáp lại bằng một giọng thô lỗ:

- Nếu như giáo chủ quý giáo giá lâm thì chúng tôi sẽ nhường, người khác thì đừng hòng.

Trương Thúy Sơn trong lòng chột động, nghĩ thầm:

- Thiên Ứng giáo? Đây là tà giáo nào? Sao mình chưa nghe tới bao giờ nhưng trước mắt thấy thanh thế, lực lượng của họ xem ra không nhỏ. Có lẽ giáo phái này nổi dậy chưa lâu, mình lại ít đến Giang Nam nên không biết tới. Cự Kinh bang thì nghe tên đã lâu, họ cũng chẳng phải bọn tử tế gì.

?Chàng đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài thấy bên phải có một chiếc thuyền, thân khắc thành một con cá kình thật lớn, trên đầu lấp lánh vài mươi con dao xếp thành răng con cá, thân thuyền cong cong, đuôi vênh lên chẳng khác gì đuôi một con cá kình. Chiếc thuyền đó buồm lớn, thân nhẹ, chạy nhanh gấp bội thuyền của Thường Kim Bằng.

Thường Kim Bằng đứng ở đầu thuyền, kêu lớn:

- Mạch thiếu bang chủ, Ân cô nương đang ở đây, bộ ngươi không nể mặt chút nào sao?

Từ trong khoang thuyền của Cự Kinh bang đi ra một thanh niên mặc áo màu vàng, cười khẩy đáp:

- Trên đất liền thì Thiên Ứng giáo các người là hơn, nhưng trên mặt biển thì phải để Cự Kinh bang chúng tôi hơn chứ. Đâu có thể để các ngươi đi trước dễ dàng như thế được.

Trương Thúy Sơn nghĩ thầm:

- Mặt sông rộng như thế này, vài trăm chiếc cùng đi cũng còn được, việc gì phải bắt họ nhường đường cho mình, Thiên Ứng giáo này kể cũng ngang ngược thật.

Lúc đó thuyền của bang Cự Kinh lại giương thêm một chiếc buồm nữa, đi càng nhanh hơn, hai chiếc thuyền mỗi lúc một xa, không có cách gì đuổi kịp. Thường Kim Bằng hừ một tiếng, nói:

- Cự Kinh bang? đao Đồ Long? đúng? đao Đồ Long?

Trên sông lớn, sóng cao gió mạnh, hai chiếc thuyền khoảng cách lại xa, không biết y định nói cái gì. Mạch thiếu bang chủ nghe thấy y liền tiếp nói hai câu?đao Đồ Long?, nghĩ chắc phải là chuyện quan trọng, nên ra lệnh cho thủy thủ quay thuyền lại, mỗi lúc một gần thuyền của Thường Kim Bằng, lớn tiếng hỏi:

- Thường đàn chủ muốn nói cái gì?

Thường Kim Bằng nói:

- Mạch thiếu bang chủ? Huyền Võ Đàn Bạch đàn chủ? thanh đao Đồ Long đó?

Trương Thúy Sơn thấy hơi lạ lòng: "Sao y nói cái gì mà ngật ngừng đứt khúc như thế?". Thuyền của bang Cự Kinh mỗi lúc gần hơn, cách nhau chỉ còn vài trượng, bỗng nghe một tiếng "vù", Thường Kim Bằng đã xách chiếc neo lớn để ở đầu thuyền ném qua, tiếng xích sắt kêu loảng xoảng, thuyền phía bên kia có hai tên thủy thủ kêu la thảm thiết, chiếc neo đã móc vào thuyền của bang Cự Kinh.

Mạch thiếu bang chủ quát lên:

- Người định làm gì thế?

Thường Kim Bằng tay chân thật nhanh nhẹn, xách luôn chiếc neo phía bên tả ném sang luôn, hai chiếc neo đã đánh chết ba tên thủy thủ của bang Cự Kinh, đồng thời hai chiếc thuyền đã xích chùm lại với nhau.

Mạch thiếu bang chủ chạy đến bên be thuyền, giơ tay nhổ chiếc neo ra. Thường Kim Bằng tay trái huy động, tiếng xích leng keng, một trái dưa màu xanh thẫm đã bay ra, nghe bình một tiếng lớn, đánh trúng ngay chiếc cột buồm cái của thuyền bang Cự Kinh. Trương Thúy Sơn bây giờ mới thấy trái dưa sắt đó là vũ khí sử dụng của Thường Kim Bằng, trông ra làm bằng thép đúc thành, trên trái dưa có sơn màu xanh sọc đen. Dưa đó gồm hai trái, chẳng khác gì lưu tinh chùy, có điều rất nặng, mỗi trái không dưới năm sáu chục cân, nếu cánh tay không có sức kinh người, làm sao có thể sử dụng được?

Trái dưa bên phải vừa đánh ra, chiếc cột buồm cái của thuyền bang Cự Kinh đã nghe lắc rắc, Thường Kim Bằng lập tức thu vũ khí về, tiếp theo trái dưa sắt bên tay trái lại đánh tiếp ra, đến lúc trái dưa bên phải đánh ra lần thứ ba thì chiếc cột cái đó lắc rắc liên hồi, gãy ra làm đôi. Bọn hải tặc bên bang Cự Kinh kêu la om xòm, hai trái dưa trong tay Thường Kim Bằng tung ra một lượt, đánh luôn vào cột buồm ở phía sau, cột này nhỏ hơn, đánh một lần là gãy liền.

Lúc đó hai chiếc thuyền cách nhau chừng hơn hai trượng, Mạch thiếu bang chủ đành trơ mắt đứng nhìn hai chiếc cột buồm từng chiếc bị đánh gãy, không biết cách nào khác, chỉ còn nước lớn giọng chửi bới.

Thường Kim Bằng quát lên:

- Có Thiên Ưng giáo ở đây, trên mặt nước cũng không đến lượt Cự Kinh bang các ngươi xưng hùng.

Tay bên phải lại vung trái dưa ra, nghe vù một tiếng, lần này đánh vào mạn thuyền của bang Cự Kinh. Nghe bình một tiếng, mạn thuyền đã bị vỡ một lỗ lớn, nước biển tràn vào, trên thuyền bọn thủy thủ lập tức kêu la nổi lên.

Mạch thiếu bang chủ cầm chiếc phân thủy nga mi thích[8], hai chân nhún một cái, tung mình nhắm phía đầu thuyền của Thường Kim Bằng nhảy lên. Thường Kim Bằng đợi y nhảy lên đến vị trí cao nhất mới phóng trái dưa bên tay trái ra, nhắm ngay mặt y đánh tới. Chiêu đó hết sức độc địa, khi trái dưa sắp bay đến, chính là lúc y đang ở trên không, sức nhảy chưa suy, Mạch thiếu bang chủ chỉ còn cách kêu lên:

- Ôi chà!

Liên đem mũi của nga mi thích đỡ trái dưa để mượn sức, chỉ thấy ngộp thở, mắt tối sầm, vội lộn người nhảy ngược về thuyền.

Hai trái dưa của Thường Kim Bằng lúc này thay phiên nhau tung ra thu vào, chỉ giây lát thuyền của bang Cự Kinh đã thủng bảy, tám cái lỗ lớn. Y liền cầm dây xích buộc neo, vận kinh kéo về. Chỉ nghe lách cách mấy tiếng, thuyền của Cự Kinh bang bị vỡ nát, hai cái neo đã trở lại đầu thuyền.

Bọn thủy thủ trên thuyền của Thiên Ưng giáo không đợi đàn chủ ra lệnh, dương buồm, chuyển lái, thẳng tiến về phía trước.

Trương Thúy Sơn thấy Thường Kim Bằng đánh phá thuyền địch uy mãnh như thế, trong lòng sợ thẳm: "Nếu như ta không được ân sư truyền thụ, học được phép mượn sức ngự sức, cú đánh sấm sét của y trúng ngay lưng ta, làm sao chịu nổi. Người này trong giây lát đã dụ địch, phá địch, không phải chỉ võ công kinh người, mà còn hiểm độc tàn nhẫn, tâm kế đa đoan, thật là một tay lợi hại trong tà giáo?. Chàng quay lại nhìn Ân Tố Tố thấy nàng vẫn thản nhiên, tưởng như những việc như thế vẫn thấy hàng ngày, nên không để tâm chút nào.

Từ xa tiếng âm âm vọng đến như tiếng sấm, chính là thủy triều ban đêm trên sông Tiền Đường. Bang chúng của bang Cự Kinh tuy ai nấy đều thông thủy tính, nhưng chỗ này là nơi sông và biển tiếp giáp nhau, mặt sông đến mấy chục dặm, hai bờ nam bắc đều xa. Bang chúng của bang Cự Kinh nghe thấy tiếng thủy triều, không khỏi hoảng sợ kêu cứu âm ỹ. Hai chiếc thuyền của Thường Kim Bằng và Ân Tố Tố vẫn tiếp tục đi về hướng đông, chẳng thềm lý đến.

Trương Thúy Sơn thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía sau, thấy chiếc thuyền của bang Cự Kinh đã chìm một nửa dưới nước, nước triều chỉ tràn tới là sẽ vỡ tan. Chàng nghe thấy tiếng người kêu cứu thảm thiết, trong lòng thấy không chịu nổi, nhưng biết rằng Thường Kim Bằng và Ân Tố Tố đều là những người tâm địa ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu như yêu cầu họ dừng thuyền cứu người ắt sẽ bị cự tuyệt thêm khó chịu nên đành ngồi yên không nói.

Ân Tố Tố nhìn thần sắc chàng, mỉm cười, nói lớn:

- Thường đàn chủ, khách của chúng ta là Trương ngũ hiệp đại phát từ bi, người mau cứu bọn Cự Kinh bang lên.

Câu đó thực ngoài liệu định của Trương Thúy Sơn. Chỉ nghe thuyền trước có tiếng Thường Kim Bằng nói:

- Cẩn tuân mệnh lệnh của quý khách.

Thuyền liền nghiêng qua, quay đầu trở lại thượng lưu. Thường Kim Bằng lớn tiếng nói:

- Hỡi các bang chúng của Cự Kinh bang, Trương ngũ hiệp của phái Võ Dương cứu mạng các người, kẻ nào muốn sống thì bơi xuống đây.

Các bang chúng đều theo dòng mà bơi xuống. Thuyền của Thường Kim Bằng ngược chiều đi lên, chặn ngay trước đầu sóng, vớt hết cả bọn Cự Kinh bang, từ Mạch thiếu bang chủ trở xuống, mười phần cứu được tám chín, nhưng cũng có bảy tám thủy thủ táng mạng trong cơn ba đào.

Trương Thúy Sơn trong lòng thấy an ủi, vui vẻ nói:

- Đa tạ cô nương.

Ân Tố Tố lạnh lùng đáp:

- Cự Kinh bang giết người cướp của, trên thuyền đó không kẻ nào tay không đầy máu, ngũ hiệp cứu chúng làm gì?

Trương Thúy Sơn ngẩn người, không trả lời được. Bang Cự Kinh ác danh rất nổi, là một trong bốn đại ác bang trên mặt nước, chàng đã nghe nói đến nhiều, không ngờ hôm nay lại ra tay cứu vớt. Ân Tố Tố nói:

- Nếu như không cứu bọn chúng lên thuyền, e rằng Trương ngũ hiệp trong bụng sẽ chửi thề: ?Hừ, cô gái trẻ tuổi này bụng dạ độc ác, chẳng khác gì rắn rết, ta Trương Thúy Sơn thật hối hận đã giúp cô ta nhờ tiêu trừ độc?.

Câu đó quả thực đã nói đúng tâm sự của Trương Thúy Sơn khiến chàng đỏ mặt, chỉ còn cười gượng:

- Cô mồm miệng lạnh lợi, tôi làm sao nói cho lại. Cứu người là tích công đức cho cô, có liên can gì đến tôi đâu.

Ngay lúc đó, tiếng nước triều ầm ầm như sấm động, ù cả tai. Chiếc thuyền Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố đang đi bị chao đi chao lại, tiếng nói đều bị át mất. Trương Thúy Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sóng lớn cao như bức tường, bọn bang chúng Cự Kinh bang nếu không được cứu thì giờ này đã bị ba đào cuốn mất.

Ân Tố Tố đi vào sau khoang thuyền đóng cửa lại. Một lát sau nàng đi ra, đã đổi sang y phục phụ nữ. Nàng ra dấu bảo Trương Thúy Sơn cởi trường bào. Trương Thúy Sơn không tiện cự tuyệt, chỉ còn nước thay áo ra. Chàng tưởng Ân Tố Tố sẽ giúp mình vá lại chỗ rách trên lưng, nào ngờ lại đưa cho chàng chiếc trường bào nàng dùng để cải nam trang, ra hiệu cho chàng mặc vào, còn chiếc áo rách đem cất vào sau khoang.

Trương Thúy Sơn trên người chỉ còn áo ngắn lót mình nên đành mặc chiếc áo của Ân Tố Tố. Chiếc áo đó vốn rộng rãi, Trương Thúy Sơn tuy cao lớn hơn nàng nhiều, nhưng mặc không thấy chật. Chàng thấy có mùi hương nhẹ tựa

ra xông lên mũi, trong lòng thấy lằng lằng, không dám nhìn nàng, chỉ nghiêm cẩn ngồi giả vờ ngắm những bức thư họa trên vách thuyền. Thế nhưng tâm sự cũng như nước triều, cùng sóng biển bên ngoài đưa thuyền trôi lên hụp xuống, nhưng biết đi về hướng nào bây giờ? Ân Tố Tố cũng không nói chuyện với chàng thêm nữa.

Bỗng dung một làn sóng lớn ủa tới, thân thuyền chao đi, trong khoang đèn nến tắt phụt. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: "Minh hai người cô nam quả nữ, cùng ngồi trong khoang thuyền, tuy ta không làm điều gì sai trái, nhưng e rằng có thể có hại cho thanh danh của Ân cô nương?". Nghĩ vậy chàng liền đẩy cửa khoang sau, đi ra ngồi xem người lái thuyền, xem y cầm lái một cách vững chãi, đưa con thuyền vượt sóng lướt triều mà đi.

Độ hơn nửa giờ sau, nước triều bắt đầu rút trở ra biển, thuận nước xuôi gió, thuyền chạy càng nhanh hơn, đến sáng sớm đã đến Vương Bàn Sơn đảo. Đảo Vương Bàn Sơn chỉ là một hòn đảo hoang nhỏ nằm trên biển Đông ngay cửa sông Tiền Đường, trên đảo đá dựng chom chồm không người ở. Hai chiếc thuyền đi vào hướng nam, còn cách đảo vài ba dặm, đã nghe tiếng tù và thổi vang, thấy trên bờ có hai người vẫy hai ngọn đại kỳ ra hiệu. Chiếc thuyền đi tới gần hơn, thấy hai lá cờ đó đều có thêu hình một con chim ưng lớn, hai cánh giương rộng, trông thật uy võ.

Đứng giữa hai ngọn cờ đó là một ông già. Y lớn tiếng nói:

- Huyền Võ Đàn Bạch Qui Thọ cung kính nghinh đón Ân cô nương.

Thanh âm chậm và dài, giọng kết chặt với nhau, tuy không vang động, nhưng khí lực hùng hậu. Một lát sau khi thuyền đến sát bờ, Bạch Qui Thọ tự mình bắc ván làm cầu cho khách xuống thuyền. Ân Tố Tố nhường Trương Thúy Sơn xuống trước, lên đến bờ liền đưa chàng lại giới thiệu với Bạch Qui Thọ.

Bạch Qui Thọ thấy Ân Tố Tố có vẻ rất coi trọng Trương Thúy Sơn, lại nghe chàng là Trương ngũ hiệp của phái Võ Đương, trong bụng không khỏi e ngại, nói:

- Đã nghe danh Võ Đương thất hiệp từ lâu, hôm nay được gặp, quả thực đại vinh hạnh.

Trương Thúy Sơn khiêm tốn đáp lại vài câu. Ân Tố Tố cười nói:

- Hai người nói năng giữ kẽ, nghe chẳng thoải mái chút nào. Một người thì nghĩ thầm: "Chao ôi, không ổn rồi, người của phái Võ Đương đến đây, lại thêm một tay lợi hại đến tranh cướp đảo Đồ Long". Còn người kia trong bụng nghĩ: "Các người là bọn giáo phái tà đạo, ta đâu có thêm kết giao làm gì?. Thôi nghe tôi đây, ai nghĩ sao cứ nói ra làm vậy, đừng có nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bạch Qui Thọ cười ha hả. Trương Thúy Sơn nói:



- Không dám. Bạch đàn chủ võ công tinh thâm, tại hạ được nghe công phu? Cách Hải Truyền Thanh?, trong lòng lấy làm bội phục lắm. Tại hạ chỉ theo Ân cô nương đến đây xem trò vui, không có bụng dòm ngó bảo đao đâu.

Ân Tố Tố nghe chàng nói thế, mặt tươi như hoa, trong lòng thật vui vẻ. Bạch Qui Thọ vốn biết Ân Tố Tố mặt lạnh lòng lang, xưa nay chưa để ai vào mắt bao giờ, bây giờ đối với Trương Thúy Sơn tuyệt nhiên khác hẳn, biết rằng cô coi người này không phải nhẹ, lại nghe chàng tán tụng võ công của mình, nên không coi chàng là thù địch nữa, nói:

- Ân cô nương, phái Hải Sa, bang Cự Kinh, Thần Quyền môn những bọn đó cũng đã đến trước, lại có thêm hai kiếm khách trẻ tuổi của phái Côn Lôn. Hai tên tiêu tử đó dương dương vênh váo, phách lối ra trò. Đâu có được như Trương ngũ hiệp, danh vang thiên hạ nhưng vẫn hết sức khiêm cung. Thế mới biết có một phần tài ba, lại phải có một phần tu dưỡng?

Y vừa nói tới đó, bỗng nghe từ phía núi đằng sau có người nói:

- Lén lén lút lút phi bóng sau lưng người khác, thế là cái tư cách gì?

Tiếng nói vừa dứt, có hai người đi ra. Hai người đó đều mặc trường bào màu xanh, trên lưng đeo chéo một thanh trường kiếm, khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặt mày đăm đăm như muốn gây gổ sinh sự.

Bạch Qui Thọ cười nói:

- Nói đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Lại đây, lại đây, để tôi giới thiệu các vị với nhau.

Hai gã kiếm khách phái Côn Lôn vốn định gây sự, nhưng khi thấy Ân Tố Tố dung quang xinh đẹp, diễm lệ phi phàm, không hẹn mà hai người cùng động tâm. Một người nhìn cô không chớp mắt, còn người kia nhìn cô một cái, quay đầu đi, rồi lại nhìn lên một cái. Bạch Qui Thọ chỉ người đang ngơ ngẩn, nói:

- Vị này là Cao Tác Thành, Cao đại kiếm khách.

Lại chỉ người kia nói:

- Còn vị này là Trương Đào, Trương đại kiếm khách. Hai vị đều là võ học cao thủ của phái Côn Lôn. Ai cũng biết phái Côn Lôn uy chấn Tây Vực, trong võ học có những môn không truyền ra ngoài. Cao Trương hai vị lại là kỳ tài của phái Côn Lôn, siêu quần bạt tụy, không phải như những người khác. Lần này hai vị đến Trung Nguyên, thế nào cũng đại hiển tài nghệ để cho chúng ta được mở mắt ra.

Lời nói của y bên trong hàm ý mỉa mai, Trương Thúy Sơn nghĩ nếu hai gã này không lập tức động võ, ít nhất cũng trả miếng vài lời. Nào ngờ Cao Trương chỉ ừ hừ, tưởng như không nghe y nói gì, xem lại thần sắc hai người chàng mới vỡ lẽ. Hóa ra họ vừa thấy Ân Tố Tố, một gã thì đờ người như mất hồn, một gã thì lấm lét nhìn trộm, rõ ràng cả hai như si như ngốc. Trương Thúy Sơn trong bụng cười thầm:

- Phái Côn Lôn nổi tiếng trong thiên hạ, dám xưng kiếm thuật thông thần, nào ngờ đệ tử của phái này tư cách kém đến thế.

Bạch Qui Thọ nói tiếp:

- Còn vị này là Phái Võ Đương Trương Thúy Sơn Trương tướng công, vị này là Ân Tố Tố Ân cô nương, còn đây là Thường Kim Bằng Thường đàn chủ của tậ giáo.

Y nói đến tên ba người chỉ phớt qua, không màu mè chi tiết, đối với Trương Thúy Sơn lại chỉ gọi Trương tướng công chứ cả ba chữ Trương ngũ hiệp cũng không nói đến, rõ ràng coi chàng là một người rất thân của bên mình.

Ân Tố Tố trong lòng vui lắm, đưa mắt liếc Trương Thúy Sơn một cái, sóng mắt long lanh, đôi má núm đồng tiền hơi lồm xướng.

Cao Tắc Thành thấy Ân Tố Tố đối với Trương Thúy Sơn thân thái thân cận, trong bụng không hiểu sao bỗng dung tức tối, hậm hực trừng mắt nhìn Trương Thúy Sơn, khinh khỉnh nói:

- Tưởng sư đệ, hồi mình ở Tây Vực, hình như cũng có nghe qua, phái Võ Đương cũng là một danh môn chính phái của Trung nguyên thì phải.

Tưởng Đào đáp:

- Đúng thế, có nghe như vậy.

Cao Tắc Thành nói:

- Thế nhưng tai nghe không như mắt thấy, chuyện thiên hạ bàn tán ngoài đường, thật không thể nào tin nổi.

Tưởng Đào đáp:

- Vậy ư? Trên chốn giang hồ, biết bao nhiêu chuyện, mười thì có đến tám chín không có gì xác thực, Cao sư ca nói phái Võ Đương làm sao?

Cao Tắc Thành đáp:

- Đệ tử danh môn chính phái sao lại đàn đúm một bọn với các nhân vật tà giáo, khác nào tự mình rơi vào chỗ xấu xa?

Hai người kẻ tung người hứng, nhắm vào Trương Thúy Sơn để châm chọc. Họ đâu biết Ân Tố Tố cũng là người trong Thiên Ưng giáo nên hai chữ tà giáo? lại tưởng chỉ nói đến Thường, Bạch mà thôi.